

Balassagyarmat új művészeti galériája bemutatja:

FARKAS-KONTRA MÁTÉ festőművész

KÖSZÖNET című kiállítását

Tornay Galéria

(2660 Balassagyarmat, Rákóczi fejedelem útja 27. - Belváros)

2015. február 20. - március 20.

A kiállítást megnyitja **február 20-án**, pénteken **18 órakor**
PETRÓ György szobrászművész.

F-KM:

"Munkáim a faktúrák, anyagok kapcsolatát igyekszik feltárni. A korrodált vas, mint lassan bomló rideg anyag gyakran feltűnik a kompozícióimban, ehhez a felülethez tudatosan nem nyúlok semmilyen eszközzel, meghagyom olyannak, amilyennek a természet meggyötörte. A rozsdás fém már rendelkezik egy történettel, s az egyéb anyagokkal új mesét szövök köréje."

a megnyitó utána: **SICKPICNIC** koncert

rendező: Zolnyánszki Zsolt Benedek

A névadó, **Tornay Endre András** (1949-2008) Horváth Endre- és Munkácsy díjas szobrászművész. Az erdélyi Zetelakán született, tanulmányait a Kolozsvári Képzőművészeti Egyetemen végezte, innen telepedett át Balassagyarmatra. 1976-tól '82-ig élt itt. Jelenléte meghatározó volt városunk művészeti életében. Szerény, bölcs és nagy tudású művész volt, szeretetteljes természetének köszönhetően jó kapcsolatot ápolt a város művészeivel (Csemniczky Zoltán, Réti Zoltán, Szederkényi Attila, Jánossy Ferenc, Farkas András).

Elsősorban fával dolgozott, de alkotásai anyagául időnként a követ vagy bronzot választotta. Munkáira jellemző volt az elvont formavilág, ami kezdetben erősen redukált plasztikákban fogalmazódott meg. Később szimbólumrendszere bővült, áttételesebbé vált, de mindvégig felfedezhető volt a mélyen a népművészetben gyökerező, szemléletmódja. Ugyanakkor művei a legújabb szobrászati és éremművészeti tendenciákba simuló korszerű, progresszív alkotások.

A 70-es, 80-as években szobrászatának jellemzője a jelszerű megfogalmazás, a tömörszerűség: művészeti törekvései ekkor Brancusi szobrászatával rokoníthatók. Ekkor csaknem minden kompozícióján az idollá redukált emberalak jelent meg önállóan, vagy architektonikus motívumokra utaló szoborelemek téri összefüggésében. A 90-es években szobrászata összetettebbé, szimbólumvilága áttételesebbé alakult. A szerves formákra utaló, a népi tárgykultúra formavilágát is felidéző, a figurativitás és a non figuráció határvonalán egyensúlyozó alkotásaiban különös formakapcsolatokat teremt, kompozícióival izgalmas térszervező erőket indukál. A kilencvenes évektől a plasztikák térszerveződésének problémája foglalkoztatta, az összetettebb formák struktúrája, metsződések, áthatások játéka. Megteremtette saját formavilágát és amellet következetesen kitartott. Ahogy művei a tárlatokon megjelentek, azonnal felismerhető volt az egyéni, „tornays” hangvétel.